

AVANTGARDEN

Den røde arme jager nasistene vekk fra Russlands jord.

Med mesterlig sikkerhet slår den røde ned til på punkt etter punkt langs den ige frontlinje i øst og bringer fienden til rett.

I stedet for en russisk vinteroffensiv er det blitt mange, og nasistene maktet ikke å innomføre en eneste virkelig motoffensiv. De sene om «alle angrep slått tilbake» og arde, men vellyktne forsvarskamper, går til en monoton ensformighet igjen i det øste hovedkvarters kommunikeer. På den andre siden forsøker en forsiktig å forberede folkningsen på det kommende vansker. Den øste generalssyntant Dietmar uttalte over krigskaster at «det hersket stor mangel i mannskap på Østfronten og at det snart vil komme nye utskrivninger som ville gi nye ulemper inn i hjemmene». Han talte videre at «russerne sto langt inn i tyske linjer og at tyskerne var underjegne de når det gjaldt soldater og materiell, men at de bare på rent lokale steder av østen kunne oppnå tallmessig overlegenhet». Det er viktig å merke seg at russerne behersker den offensive takhikk bedre enn os, og med stor djervhet skytes kile etter kile inn i det tyske forsvarssystem som så vidt videre. Det som i dag skjer på Østfronten er ikke bare en tringd for den øste armé, men ikke mye mer enn høyeste russiske militærledelse. Tyskerne ikke først og fremst blitt utmanøvert ved overlegenhet i soldater og materiell, men i strategisk innsikt og planlegging.

Kampenes sentrale punkt er framleis sekken foran Stalingrad, skjønt tyngdepunktet alltid blir forskjøvet i retning av Rostov. Et var den 20. november angrepet nord-syd for Stalingrad begynte, som førte til den 6. tyske armé ble innesluttet på et angelformet område mellom Don og Stalingrad. Opprinnelig besto denne armé av omtrent 200 000 og 300 000 mann, men den rumpet etter hvert sterkt inn, «smeltet inn» en russisk avis skriver. De tyske motangrep som ble satt inn ved Kotelnikovo

ble slått tilbake og den 1. januar kunne russerne sende følgende ultimatum til de omringete styrkers general, Paulus:

«Den tyske umsetningsekspedisjon er slått på flukt, og foran seg har Deres armé den strenge og harde russiske vinter. Vi ønskjer til Dem at forsøret oppholder og vi vil garantere liv og trygghet for alle og at samtlige får vende tilbake til Tyskland etter krigen. Alle vil få beholde sin uniform, disiplinser og sine private eiendeler og sylinderblikket kommer under full forpleining og legefilsyn. I fall denne henstilling ikke skulle bli etterkommet, vil De, herr general Paulus, bære ansvaret for de ofre det videre unodige forsvar medfører.»

Ultimatumet utløp den 8. januar uten at henstillingen om å overgi seg ble etterkommet, og den 10. jan. satte russerne i gang en ny offensiv som på få dager resulterte i at nye 25 000 tyskere falt og 7000 ble tatt til fange samtidig som de omringete tropper ble trengt endå mere sammen. Antall dødsfalle på grunn av sult og kulde er stort, det er nevnt opp til 1500 pr. dag. Tyskerne forsøkte å føre fram forsterkninger gjennom lufta, men har hittil mista omlag 1000 transportfly og midt i januar ble denne flyplassen erobret av russerne. De omringete bur mer og mer hengende til klare seg sjøl, og det er karakteristisk hva en fange sa: «Nå har vi spist opp alle det rumenske kavalleriet.»

Den store knipetangbevegelsen mot Rostov gjør sikre framsteg. De russiske armeer som marsjerer sydover fra Bohutskar ved Dons nordinde løp, har etter en kort stans i begynnelsen av måneden fortsatt framrykkinga og erobret de to meget viktige byer Millerovo og Kamensk.

Den russiske framrykking langs Dona nedre løp har møtt sterkt motstand i de områder hvor Don og Donets flyt sammen. De kolonner som drar fram langs jernbane-linja Stalingrad-Svartehavet (nasnodar), trenger tyskerne stadig lengre tilbake.

I Kaukasus ser det ut til at hele den tyske front skal rulles opp. Det avgjørende slag skjedde om byen Ordjonikidze, og seirene ved denne by dannet oppbakten til den næværende offensiv. De russiske angrep møtte lenge hard motstand, men til slutt måtte tyskerne trekke seg tilbake fra den såkalte Terekfront og russerne kunne gjenerobre viktige byer som Mozdok, Alagik, Naltsjik, Pjatjohorsk, Mineraln-Wody og Georgjevsk. Russerne tok store mengder bytte, og flere steder fikk ikke tyskerne tid til å gjennomføre noe ødeleggingsarbeid. På jernbanestasjonen i Mineraln-Wody ble to jernbanetog erobret. De sto klar til avgang og var fulle av tyske soldater! Disse seirene ble vunnet av tropper som rykket fram fra syd. Samtidig rettet russerne et framstøt fra Kalmykområdet. (Steppene N/V for det Kasiske hav.) Disse tropper erobret Budjennovsk og forente seg her med de tropper som kom fra syd. Samtidig ble hovedstaden i Kalmykområdet; Elista, erobret. Lenger sør ble Divnoje tatt, endestasjon for en jernbanelinje fra Vorosjilovsk.

Hovedframrykkinga i Kaukasus skjer langs jernbanen til Rostov. På 20 dager har russerne her rykket fram 300 km. De har erobret et meget viktig jernbaneknuspunkt Armavir, som er utgangspunkt for jernbanen til Maikop. Framrykkinga går nå mot Tichorjezk, som også trues fra N/O, fra de tropper som etter erobringen av Salsk fortsetter i retning av Svartehavet.

Midt i januar åpnet russerne en ny offensiv ved Voronesj og klarte allerede de første dager å trenge fra 50 til 90 km inn i de tyske linjer og erobret bl.a. Valuiki. Det gikk særlig hardt utover de ungarske tropper i dette avsnitt. 22 000 falt foruten 7000 rumenere og 2000 tyskere. Endelig 26. januar kunne russerne melde at de siste tyske tropper som hadde holdt et bruhode på østsida av Don var revet vekk, og byen Voronesj helt befridd for tysk press.

Siden russerne ved nyårsdagen erobret Velikije-Luki har det vært meget harde kamper her, idet nasistene forsøkte å gjenerobre dette viktige stasjonspunkt uten at det dog lyktes, og russerne har i det siste vunnet nytt terräng.

Den 19. januar kom den store nyhet at ringen rundt Leningrad var sprengt. Etter et 7-dagers slag ble byen Schiüsselburg erobret. 13 000 tyskere falt under kampene og det ble tatt 1200 fanger. Russerne måtte erobre 470 meget sterkt befestede betongstiller og nedkjempe 172 batterier.

Lengst i nord ble det 27. jan. meldt om russisk gjennombrudd ved Petsamo.

SISTE!

Stalin har sendt ut en dagsordre hvor det bl.a. heter at den røde armé på 2 måneder har slått 102 divisjoner, tatt 200 000 fanger og erobret 13 000 kanoner.

QUISLINGS JULEBÅT

— Jeg sender Dem hermed en bållast der som en liten oppmuntring i disse for Dem så vanskelige tider.
og håper den kommer fram innen julegrana
ennes — — —
(Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning.)

REDSLEN BRER SEO BLANT QUISLINGENE

Vi er kommet over et sirkulært som er sendt til en rekke NS medlemmer og som er karakteristisk for stemningen innen partiet i dag:

Denne redegjørelse må bare sendes til medlemmer av NS som står i opposisjon til partets politikk.

Vi må rogne inntil at tyskerne kan bli vunnet til å føde Norge. Størparten av NS medlemmer må rogne med å miste bli i land. Den kjente radiokronikor «The man in the street» i London sa:

Befolkningsopptøppen i Leningrad har

vist et overmenneskelig heltemod. London har

sett utsatt for de voldsomste nasistiske terrorangrep, men det kan neppe sammenliknes med det som Leningrad har måttet oppleve.

Kanskje vi en gang får vite hva de beleiret

har måttet gjennomga, men selve dybden av

de lidelsene har ikke utstøtt og det mot de har

vist vil vi bare kunne si. Leningrad var den

forste som nasistene forgjørte for å få tak i.

Medlemmer av NS som ikke er enig i den praktiske politikken etter hvert har sett

inn på bør da så snart som mulig mælde seg for norsk politi- eller militærmyndighet med anmodning om beskyttelse.

Etter de opplysningser som er gitt fra regjeringshold i London vil en bli satt i arrest og bli framstilt for norsk domstol. Vi som har gått inn i NS med den opprakte overbevisning at dette parti var det eneste som kunne redde landet under den tyske okkupasjonen, og etter sota partiledelsen skieit ut

har gitt klart uttrykk for at vi ikke er enig i den praktiske politikken og som eventuelt

har søkt å komme ut av partiet, vil etter de opplysningser som er innhentet kunne regne

med en meget rimelig behandling.

Det er lett forståelig at sirkularet vandrer usignert mellem nasistene. Det er sent, meget sent, men nasistene vil utvilsomt stå seg på snarest å få et oppgjør med sine ledere og vendre partiet ryggen. Sitt medansvar i de forbrytelser partiet har begått kan de imidlertid ikke bli kvitt for det. De er medansvarlige i en lang rekke landsforræderske handlinger, overgrep mot skole, kirke og andre kulturinstitusjoner og i den barbariske jødeforfølgelsen og terrorhandlinger mot andre av våre landsmenn. Disse hardlinger vil en norsk domstol gjøre dem ansvarlig for. En kursendring i dag vil utvilsomt kunne bli formildende omstendigheter, kanskje nok til å redde livet.

Vi er ikke tilhengere av unodvendig blodsutgyte, og det er ingen «jøssingorganisasjon» som ønsker å gå de norske domstoler i næringen når tida for oppgjøret er inne.

Det er interessant å se at quislingene er klar over hvor klokken folkets hat er mot dem. De har en enesten redningsplan som kan mildne deres straff og det er kamp mot tyskerne og NS!

Den svenske kirkes biskoper offentliggjorde den 3 des. en protest mot jødeforfølgelserne i Norge. Vi gjengir en kort del av den:

Med redsel og gru spør vi oss i disse dager hvordan et ukristelig rasehat nå har fått seg uttrykk i opprørende voldshandlinger også like inntil oss, på vår egen skandinaviske halvø. Mennesker får li på det frykteligste ikke fordi de rettslig er blitt overbevist om de forbrytelser de har begått — de er ikke engang på lovlig måte blitt anklaget for slike — men bare fordi de tilhører en viss rase. Grep i vårt innerste har vi lyttet til de frimodige og kristne meningsord som vår undertrykte norske sørskirke har gjort til dem som har makten i dens land.

EN VERDEN I TAKKNEMLIGHET

Da det tirsdag 10. januar ble kjent at ringen rundt Leningrad var brutt, vakte det en storm av begeistring i alle frie og undertrykte land. Den kjente radiokronikor «The man in the street» i London sa:

Denne redegjørelse må bare sendes til medlemmer av NS som står i opposisjon til partets politikk.

Vi må rogne inntil at tyskerne kan bli vunnet til å føde Norge. Størparten av NS medlemmer må rogne med å miste bli i land. De må utbyggelig soke dekkning idet forsøklig jøssingorganisasjoner har utarbeidet medlemstørrelser og sannsynligvis vil foranledige øyeblikkelig nedskytning av alle NS medlemmer de kan få tak i. Medlemmer av NS som ikke er enig i den praktiske politikken etter hvert har sett inn på bør da så snart som mulig mælde seg for norsk politi- eller militærmyndighet med anmodning om beskyttelse.

Etter de opplysningser som er gitt fra regjeringshold i London vil en bli satt i arrest og bli framstilt for norsk domstol. Vi som har gått inn i NS med den opprakte overbevisning at dette parti var det eneste som kunne redde landet under den tyske okkupasjonen, og etter sota partiledelsen skieit ut

har gitt klart uttrykk for at vi ikke er enig i den praktiske politikken og som eventuelt

har søkt å komme ut av partiet, vil etter de opplysningser som er innhentet kunne regne

med en meget rimelig behandling.

Det er lett forståelig at sirkularet vandrer usignert mellem nasistene. Det er sent, meget sent, men nasistene vil utvilsomt stå seg på snarest å få et oppgjør med sine ledere og vendre partiet ryggen. Sitt medansvar i de forbrytelser partiet har begått kan de imidlertid ikke bli kvitt for det. De er medansvarlige i en lang rekke landsforræderske handlinger, overgrep mot skole, kirke og andre kulturinstitusjoner og i den barbariske jødeforfølgelsen og terrorhandlinger mot andre av våre landsmenn. Disse hardlinger vil en norsk domstol gjøre dem ansvarlig for. En kursendring i dag vil utvilsomt kunne bli formildende omstendigheter, kanskje nok til å redde livet.

Vi er ikke tilhengere av unodvendig blodsutgyte, og det er ingen «jøssingorganisasjon» som ønsker å gå de norske domstoler i næringen når tida for oppgjøret er inne.

Det er interessant å se at quislingene er klar over hvor klokken folkets hat er mot dem. De har en enesten redningsplan som kan mildne deres straff og det er kamp mot tyskerne og NS!

Den svenske kirkes biskoper offentliggjorde den 3 des. en protest mot jødeforfølgelserne i Norge. Vi gjengir en kort del av den:

Med redsel og gru spør vi oss i disse dager hvordan et ukristelig rasehat nå har fått seg uttrykk i opprørende voldshandlinger også like inntil oss, på vår egen skandinaviske halvø. Mennesker får li på det frykteligste ikke fordi de rettslig er blitt overbevist om de forbrytelser de har begått — de er ikke engang på lovlig måte blitt anklaget for slike — men bare fordi de tilhører en viss rase. Grep i vårt innerste har vi lyttet til de frimodige og kristne meningsord som vår undertrykte norske sørskirke har gjort til dem som har makten i dens land.

KAOS OG URO I ITALIA

(Svenska Dagbladet) Mussolinis popularitet synker sterkt dag for dag og der rår en bitter opposisjon mot ham fra den kongelige familie på toppen og ned til den lavestemann. Der finnes to illegale venstreorganisasjoner. Det er stadig sammenstøt mellom de tyske og italienske soldater, og uviljen mot de 70 000 Gestapoagenter som oppgis å befinner seg i landet er enorm. Forevrig oppgis det at Mussolini står helt under innflytelse av den tyske ambassadoren von Mackensen. Til og med innen fascistpartiet sies det at forvirringen øker, og da partilederne tråtte sammen kjøftet man iherdig på hverandre.

Om de voldsomme britiske flyangrep mot militære mål i italienske byer skriver Aftondisningen: Under et angrep på Turin ble der først gang kastet en mengde 4-tonnombonner, foruten over 100 000 brannbomber i den mest koncentrerte raid som er blitt foretatt mot italiensk territorium.

Italienerne bekrefret de store skader ved for første gang å bruke ordet «ingente», hvilket betyr uhyre eller enorm. De 4-tonnombonner som benyttes har større virkning enn to 2-tonnombonner. Hele kvartalet ble kastet høyt opp i luften, og en flyger beskriver hvordan det var som om byen var bygd i en sandhaug som noen i raseri sparket i.

Bare ett eneste fly gikk tapt, og dette betyr en ny bunnrekord i forhold til antall døde i kampen.

Raidene mot Italia spiller en stor rolle i slaget om Afrika, framholder en militærkronikor. De senker moralen hos folket og hos soldatene ved fronten. De forvirrer transportene og stopper fabrikkene. Man kan khapt forestille seg virkningen av disse raider men det er et faktum at de er mellom 5 og 10 ganger mere effektive enn det tyske raid mot Coventry!

Fra Moskva meldes at den kjente russiske flygeren Marina Mariskova er falt. Hun var major i det røde flyvåpen og hadde to ganger hatt Sovjetunionens høyeste utmerkelse, Leninordenen.

Da Göteborg Statsteater nylig feiret sitt 25-års jubileum med oppførelse av Peer Gynt, ble det ved forestillingens slutt utbragt et leve for det kjempende norske folk. Under sterkt bifall overrakte Hans Jacob Nielsen en laurbærkrans.

Klokken Ek i Bergen som nå er nasi-prest samme sted, møtte forleden opp i en begravelse i følge med statspoliti, og tvang seg til å forrette. Befolkingen vil ikke ha noe med forrederen å gjøre.

Polske flygere hadde til nyttår på 6 måneder skutt ned 500 tyske fly.

Den engelske løroseglbevarer talte 3 iuledag til det norske folk og sa bla.: Verden følger med beundring det norske folks kamp mot herbariet og har sett hvorledes det gang på gang med sin åndelige og moralske styrke har slått tilbake nasistenes angrep. For dere er det en gledelig jul men dere aner den fjerne redme av dag. Endelig svikter krigslykken Hitler.

Hitler har tapt - men de forente nasjoner har ennå ikke vunnet

slagkraften hos hans motstandere. Som en prové på USA og Englands styrke kom besettelsen av Frank-Nord-Afrika, en militæraksjon som ble gjennomført med uklanderlig presisjon. USAs krigsproduksjon når uante høyder, og det var ikke spesielt at det nylig ble sagt fra Amerika at flytypen «De flygende festninger» snart ville høre til de mindre bombeby.

Kort sagt er situasjonen slik: Tysklands militære kraft blir stadig svakere, mens de allierte styrke øker voldsomt.

Men Tyskland er ennå ikke slått og det kan ennå holde ut lenger, fordi de allierte ikke kan nå dem. Russerne vil kunne trenge nasistene tilbake men klarer neppe å bringe noen militær avgjørelse alene. En ny front i Europa til sommeren behøver ikke å bety øyeblikkelig avgjørelse. Moralen blandt de tyske soldater viser ingen tegn på særlig svekkelse ennå. Den tyske hjemmekrigen holder også foreløpig. Hva som vil skje når situasjonen om et par måneder kommer til å forverre seg alvorlig vet en ikke.

Det er derfor vanskelig å si hvor lenge krigen varer. Går den sin jevne gang er den neppe slutt med det første. Men etter den siste tids oppmuntrende moldering, kan en vel ha god grunn til å tro krigen avsluttet neste vinter.

Men utviklingen kan ta uventede vendinger. I vill deparasjons kan nasistene slippe gasskrigen løs, noe som forsvrig Goebbels har truet med, men etter som forholdet mellom Goerings og de alliertes flyvåpen blir stadig mere ugunstig for nasistene er denne vanvittige handling utenkelig.

At Hitler og hans styrke plutselig skulle bli styrtet av en bred opprørsbevegelse i folket, er heller ikke tenkelig. Til det er det ennå for mange nasister i Tyskland, nasister som føler seg i samme båt som ledene og mener de går sammen skjepne i møte. Befolkningen selv blir mer og mer apatisk. Derimot er det flere tenkelig at en revolt blandt de militære ledere og de mere moderate nasister kan fjerne Hitler og forsøke å sluttet en fordelaktig fred.

For oss nordmenn idag gjelder det ikke bare å vise oss som gode patrioter med viljen til å handle, det gjelder først og fremst at vårt arbeid virkelig gagner vår sak. Det er på ingen måte et ideal å bli arrestert, og selv om det kanskje kan ha en viss moralisk betydning å peke på de overfylte fengsler og si: Se, så mange gode nordmenn er det som våger alt for feltskadel — så er den militære betydning liten.

Vi må se i synene at Gestapo klarer å «sætte opp» alt for mange av våre illegale organisasjoner. Og det skyller ikke de mer eller mindre brutale tyske nasister som residerer på Victoria Terrasse, deres intelligens er det ofte bare så som så med, det skyller først og fremst vår øgen dumhet. Annet enn dumhet kan uforsiktighet og snakkessighet i dag ikke kalles.

Tusener og etter tusener av nordmenn risikeres i dag livet, uten et øyeblikk å reflektere over det. Vi møter sjeldent nordmenn i dag som sier: Nei, jeg tar ikke. Terbovens trusler og forordninger, hans voldshandlinger og hykleri har bare hardnet det norske folk.

Men når det norske folk i dag viser slik mkt, hvorfor da ikke visz like stor omtanke?

Først og fremst gjelder det å holde kjøft.

Det er så mange som av cg til tar en «pus» i bakken og i en hyggelig samtale begynner å prate som om det allereste var fred.

Vi har ikke lov til å prate om vårt arbeid uten når det er strengt nødvendig! Vi skal heller ikke la selv våre nærmeste kamerater få vite ting de ikke behøver å vite!

Gestapo arbeidsmetoder er enkle: med hardt torhør og ofte de grusomste pinner

tvinger de ofrene til å snakke. Hver sier litt, det blir uoverensstemmende i forklaringene. Det er ingen hemmelighet at når nasistene har fått tak i et møte av en organisasjon har de ofte klart å ødelegge det hele. Det er vår egen skjeld.

SE HER!

Hvis du har vansklig for å lese avisene og ikke har noe forstørrelsesglass, kan du ta en liten medisinsleske av klart glass og fylle med vann. Du far da et umerket forstørrelsesglass.

FINNLANDS NORDISKE SAMARBEID.

Nasistene har rekvirert 25 % av reinen i Finnmark, og to tyskere og en finsk statsborger sitter i Kaukoheino og dirigerer flyvningene uten hensyn til at det for de mindre reinene betyr nød og elendighet. Reinen skal til Finnland.

Den britiske marineminister Alexander: Den engelske flåte er sterkere i dag enn i 1939. U-håndtagrepa var leie de siste månedene av året, men en mengde ubåter er blitt senket. Trass i stort tap av hangarskip har England flere av disse enn før.

Følgende musikere og sangerinner er nasister:

Erling Røberg, violinist, Erling Nielsen, kapellmester ved Theatercafeen, Bakke, kapellmester på Grand, Helga Løkke, violinistinne, og sangerinnene Gunnrun Nordrak Feyling og Gunnvor Evju Lie.

DET ILLEGALE ARBEID

For oss nordmenn idag gjelder det ikke bare å vise oss som gode patrioter med viljen til å handle, det gjelder først og fremst at vårt arbeid virkelig gagner vår sak. Det er på ingen måte et ideal å bli arrestert, og selv om det kanskje kan ha en viss moralisk betydning å peke på de overfylte fengsler og si: Se, så mange gode nordmenn er det som våger alt for feltskadel — så er den militære betydning liten.

Vi må se i synene at Gestapo klarer å «sætte opp» alt for mange av våre illegale organisasjoner. Og det skyller ikke de mer eller mindre brutale tyske nasister som residerer på Victoria Terrasse, deres intelligens er det ofte bare så som så med, det skyller først og fremst vår øgen dumhet. Annet enn dumhet kan uforsiktighet og snakkessighet i dag ikke kalles.

Tusener og etter tusener av nordmenn risikeres i dag livet, uten et øyeblikk å reflektere over det. Vi møter sjeldent nordmenn i dag som sier: Nei, jeg tar ikke. Terbovens trusler og forordninger, hans voldshandlinger og hykleri har bare hardnet det norske folk.

Men når det norske folk i dag viser slik mkt, hvorfor da ikke visz like stor omtanke?

Først og fremst gjelder det å holde kjøft.

Det er så mange som av cg til tar en «pus» i bakken og i en hyggelig samtale begynner å prate som om det allereste var fred.

Vi har ikke lov til å prate om vårt arbeid uten når det er strengt nødvendig! Vi skal heller ikke la selv våre nærmeste kamerater få vite ting de ikke behøver å vite!

Gestapo arbeidsmetoder er enkle: med hardt torhør og ofte de grusomste pinner

tvinger de ofrene til å snakke. Hver sier litt, det blir uoverensstemmende i forklaringene. Det er ingen hemmelighet at når nasistene har fått tak i et møte av en organisasjon har de ofte klart å ødelegge det hele. Det er vår egen skjeld.

